

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 177/2013-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. R. O., T., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., T., pre namietané porušenie základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv vlastníť majetok podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Topoľčany v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C/67/2005 a sp. zn. 6 C/51/2010 a postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co/291/2009 a sp. zn. 6 Co/20/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. R. O. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. septembra 2012 doručená sťažnosť Ing. R. O., T. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práv vlastníť majetok podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C/67/2005 a sp. zn. 6 C/51/2010 a postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co/291/2009 a sp. zn. 6 Co/20/2012.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«Namietam postup krajského súdu, ako aj okresného súdu, ktorým došlo k porušeniu mojich vyššie uvedených základných práv na súdnu ochranu a na vlastníctvo, nakoľko prakticky už od roku 1998, t. j. 14 rokov, sa domáham určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré som nadobudol dedením po mojich právnych predchodcoch a som toho názoru, že krajský súd spolu s okresným súdom postupovali v rozpore s označenými ustanoveniami ústavy, listiny a dodatkového protokolu, spôsobom ktorým zásadne popreli ich účel a význam.

Už návrhom na začatie konania zo 12. 6. 1998, podanom dňa 3. 7. 1998 na Okresnom súde v Topoľčanoch, v spojení s rozšírením návrhu zo dňa 4. 3. 1999, som sa ako žalobca domáhal proti štyrom žalovaným určenia vlastníckeho práva a neplatnosti právnych úkonov, a to určenia, že som vlastníkom časti nehnuteľnosti pôvodne zapísanej v pozemkovej knihe pre kat. úz. T. vo vložke č. 2, pod parcelným číslom 92 - dom č. 9 intr. o výmere 2381 m², vedenej podľa Výmeru o vlastníctve pôdy vydaného Povereníctvom

pôdohospodárstva a poz. reformy v B. č. 1701/48 zo dňa 8. 5. 1948 ako parcela č. 92/4 - dom č. 59 a dvor 1708 m².

Svoj návrh som odôvodnil tým, že tieto nehnuteľnosti som nadobudol dedením po mojich rodičoch R. O. a manželke A. O., ktorí boli vlastníkami predmetných nehnuteľností na základe uvedenej prídelovej listiny - Výmeru o vlastníctve pôdy zo dňa 8. 5. 1948, vydaného Poverenictvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v B., pod č. 1701/48.

Napriek tomu, že Okresný súd Topoľčany rozsudkom zo dňa 7. 2. 2002 č. k. 4 C/210/98-207 môjmu návrhu na určenie vlastníckeho práva vyhovel, bol som, v dôsledku odvolania odporcov proti tomuto rozsudku a následného zrušenia rozsudku a vrátenia veci odvolacím súdom prvostupňovému súdu, v tomto konaní procesne neúspešný a to len z dôvodu, že odporca v prvom rade previedol vlastníctvo žalovaných nehnuteľností na svoju dcéru, na čo som ja procesné nereagoval. Preto súd z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie moju žalobu zamietol, a to rozsudkom zo dňa 17. 3. 2004, č. k. 4 C/210/98-308, ktorý Krajský súd v Nitre rozsudkom zo dňa 29. 6. 2005, č. k. 5 Co 136/2004-328 potvrdil.

Vzhľadom na uvedené zamietnutie môjho návrhu, ku ktorému došlo v dôsledku obštrukcie žalovaného v 1/ rade a mojej následnej procesnej chyby, podal som dňa 30. 9. 2005 novú žalobu proti trom žalovaným o určenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, ktorou som sa s odkazom na vykonané dokazovanie vedené pod sp. zn. 4 C/210/98 domáhal určenia svojho vlastníckeho práva k uvedeným nehnuteľnostiam.

Po vykonanom dokazovaní mi Okresný súd Topoľčany rozsudkom zo dňa 10. 4. 2007, pod č. k. 11 C/67/2005-194 opätovne priznal vlastníctvo k uvedeným nehnuteľnostiam. Toto rozhodnutie opäť napadli odvolaním žalovaní v 1/ až 3/ rade, na základe čoho Krajský súd v Nitre rozsudkom zo dňa 27. 11. 2007, sp. zn. 6 Co/126/2007 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol a rozhodol o mojej povinnosti nahradiť žalovaným trovy konania. Odvolací súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa, dospel k záveru, že Výmer o vlastníctve pôdy zo dňa 8. 5. 1948, na základe ktorého bola mojím právnym predchodcom pridelená aj nehnuteľnosť v kat. úz. T. označená vo Výmere ako vložka č. 2, parc. č. 92/4, B-16, dom číslo 59 a dvor 0,1708 ha, je neplatný, lebo nehnuteľnosť, ktorej sa týka nie je identická.

Navyše, podľa odvolacieho súdu z výsledkov vykonaného dokazovania malo bez pochyb vyplývať, že moji právni predchodcovia sa vzdali svojho prídelu v prospech JRD.

Voči uvedenému rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 27. 11. 2007 som podal dovolanie, ktorým som sa domáhal nápravy a ochrany svojich práv v konaní pred dovolacím súdom.

Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 28. 10. 2009, č. k. 4 Cdo/48/2008-272, rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 27. 11. 2007, č. k. 6 Co/126/2007 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie...

Následne s odkazom na intencie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 22. 1. 2010, č. k. 6 Co/291/2009 napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie...

Následne po opätovnom vrátení veci na prvostupňový súd som bol nútený reagovať na obštrukcie žalobcov v 1/ a 3/ rade, ktorí rovnako ako v konaní sp. zn. 4 C/210/98, aj v priebehu konania pod sp. zn. 11 C/67/2005 previedli vlastníctvo k predmetu sporu na inú osobu.

Podaním zo dňa 20. 1. 2010 adresovaným Krajskému súdu v Nitre som procesné reagoval na zmenu vlastníckych vzťahov v prípade odporcu v 3/ rade a podal návrh na zmenu účastníkov konania, ohľadom odporcu v 3/ rade.

Taktiež návrhom zo dňa 20. 4. 2010 som pre obštrukcie aj na strane odporcu v 1/ rade bol nútený domáhať sa zámény účastníkov aj v prípade procesného postavenia odporcu 1/ rade.

Súd mojim návrhom na zmenu účastníkov konania zo dňa 20. 1. 2010 a zo dňa 20. 4. 2010 vyhovel, uznesením zo dňa 18. 5. 2010, č. k. 6 C/51/2010-319, následne však aj novoustanovený účastník konania v 1/ rade previedol vlastníctvo na ďalšiu osobu a preto som návrhom na zmenu účastníkov zo dňa 17. 2. 2011 opätovne musel žiadať o zmenu na strane odporcu v 1/rade.

Vzhľadom na uvedené obštrukcie v konaní zo strany odporcov, ktorými podstatne sťažili procesný priebeh tohto konania, požiadal som súd o vydanie predbežného opatrenia, ktorým by do právoplatného skončenia konania odporcom v 1/ až 3/ rade uložil povinnosť nenakladať s nehnuteľnosťami, ktoré sú predmetom tohto súdneho sporu, vrátane povinnosti zdržať sa akejkoľvek stavebnej činnosti na týchto pozemkoch.

Na základe uvedeného Okresný súd Topoľčany vydal uznesením zo dňa 16. 6. 2011 predbežné opatrenie, ktorým odporcom v 1/ až 3/ rade zakázal nakladať s nehnuteľnosťami, ktoré sú predmetom tohto súdneho sporu. V časti výroku však v dôsledku chyby pri písaní výrokovej časti uznesenia uviedol, že odporcom sa zakazuje zdržať sa vykonávania akejkoľvek stavebnej činnosti na týchto nehnuteľnostiach. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 6. 7. 2011...

Vo veci samej Okresný súd Topoľčany rozsudkom zo dňa 11. 11. 2011, č. k. 6 C/51/2010-723 môj návrh na určenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v celom rozsahu zamietol a rozhodnutie o trovách vyhradil na rozhodnutie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej...

Proti tomuto rozsudku okresného súdu som podal odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre rozsudkom zo dňa 27. 6. 2012, č. k. 6 Co/20/2012-762 (ktorý bol môjmu právnenému zástupcovi doručený dňa 11. 7. 2012) tak, že rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Krajský súd sa v plnom rozsahu so zisteným skutkovým stavom ako aj právnym posúdením súdu prvého stupňa stotožnil...

Som toho názoru, že uvedeným postupom Krajský súd v Nitre, rozsudkom zo dňa 27. 6. 2012, č. k. 6 Co/20/2012-762, spolu s Okresným súdom Topoľčany v konaniach, ktoré tomuto rozhodnutiu predchádzali hrubo porušili moje ústavou garantované základné právo na súdnu ochranu a na spravodlivý proces a prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, ako aj moje základné právo na vlastníctvo a preto sa touto sťažnosťou domáham nápravy.

Zásadne nesúhlasím správnym názorom krajského súdu, ktorý sa stotožnil s názorom okresného súdu a považujem takýto výklad existencie reštitučných predpisov za arbitrárnosť, resp. svojvôľu pri výklade a aplikácii zákonných predpisov všeobecným súdom...

Podotýkam, že počas týchto konaní mi súd dvakrát moje vlastnícke právo priznal, ktoré rozhodnutia však nenadobudli právoplatnosť, jednak v dôsledku procesnej obštrukcie zo strany žalovaného, ako aj v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia zo strany odvolacieho súdu, ktoré bolo Najvyšším súdom SR jednoznačne konštatované.

Taktiež napriek tomu, že dovolacím súdom bol rozhodnutím zo dňa 22. 1. 2010 vymedzený procesný postup súdom nižšieho stupňa ohľadom posúdenia otázky naliehavosti právneho záujmu a prípadne vydržania, trvalo ďalšie dva roky kým, rozsahom dokazovania

nie náročnú otázku posúdenia naliehavosti právneho záujmu, Okresný súd Topoľčany posúdil a rozhodol.

Rovnako poukazujem na to, že otázku posúdenia existencie naliehavého právneho záujmu v prípade určovacej žaloby má súd prioritne posúdiť ako prvú, prejudiciálnu otázku, a nie až po vykonaní rozsiahleho dokazovania po siedmych rokoch trvania súdneho konania.»

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Krajský súd v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co/20/2012 porušil základné právo Ing. R. O., bytom T., , občana SR, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6 Co/20/2012 z 27. júna 2012 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

3. Základné právo Ing. R. O., bytom T., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Topoľčany v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C/51/2010, ako aj v konaní, ktoré mu predchádzalo na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 11 C/67/2005 a postupom Krajského súdu v Nitre pod sp. zn. 6 Co/20/2012, ako aj v konaní, ktoré mu predchádzalo na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 6 Co/291/2009 porušené bolo.

4. Krajskému súdu v Nitre prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co/20/2012 konať bez zbytočných prietáhov.

5. Ing. R. O., bytom T., priznáva finančné zadosťučinenie 5.000,- € (slovom päťtisíc eur), ktoré je Krajský súd Nitra povinný zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. Ing. R. O., bytom T., priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 257,60 € (slovom dvestopäťdesiatsedem eur a šesťdesiat centov), ktorú je Krajský súd v Nitre povinný

vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu JUDr. M. K., advokátska kancelária so sídlom T., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu. “

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol o vydaní dočasného opatrenia takto:

„Osobe – P., s. r. o., B., sa ukladá povinnosť, aby až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej nenakladal s nehnuteľnosťami, ktoré sa nachádzajú v katastrálnom území obce T. a ktoré sú zapísané v katastri nehnuteľností vedenom Správou katastra T. na liste vlastníctva č. 1226, ako parc. č. 586/1 o výmere 5009 m², druh pozemku - ostatné plochy a parc. č. 586/8 o výmere 969 m², druh pozemku - ostatné plochy ostatné plochy, najmä, aby tieto nehnuteľnosti spolu alebo osve nescudzil, nepredal, nedaroval, nezaťažil ich záložným právom, vecným bremenom, zabezpečovacím prevodom vlastníckeho práva, inou vecnou alebo záväzkovo-právnou ťarchou, neuzavrel k nim nájomnú zmluvu, nevložil ich ako nepeňažný vklad do obchodnej spoločnosti a neurobil žiadny právny úkon smerujúci k obmedzeniu prevodu ich vlastníckeho práva, alebo smerujúci k ich zaťaženiu právami tretích osôb a aby sa zdržal vykonávania akejkoľvek stavebnej činnosti na týchto nehnuteľnostiach.

Osobe – R., s. r. o., T., sa ukladá povinnosť, aby až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej nenakladal s nehnuteľnosťami, ktoré sa nachádzajú v katastrálnom území obce T. a ktoré sú zapísané v katastri nehnuteľností vedenom Správou katastra T. na liste vlastníctva č. 764, ako parc. č. 586/2 o výmere 3051 m², druh pozemku - zastavané plochy a nádvoria, parc. č. 586/14 o výmere 1332 m², druh pozemku - zastavané plochy a nádvoria, najmä, aby tieto nehnuteľnosti spolu alebo osve nescudzil, nepredal, nedaroval, nezaťažil ich záložným právom, vecným bremenom, zabezpečovacím prevodom vlastníckeho práva, inou vecnou alebo záväzkovo-právnou ťarchou, neuzavrel k nim nájomnú zmluvu, nevložil ich ako nepeňažný vklad do obchodnej spoločnosti a neurobil žiadny právny úkon smerujúci k obmedzeniu prevodu ich vlastníckeho práva, alebo smerujúci k ich zaťaženiu právami tretích osôb a aby sa zdržal vykonávania akejkoľvek stavebnej činnosti na týchto nehnuteľnostiach.

Osobe, A., s. r. o., T. sa ukladá povinnosť, aby až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej nenakladal s nehnuteľnosťami, ktoré sa nachádzajú v katastrálnom území obce T. a ktoré sú zapísané v katastri nehnuteľností vedenom Správou katastra T. na liste

vlastníctva č. 1225, ako parc. č. 586/6 o výmere 128 m², druh pozemku - zastavané plochy a nádvoria, parc. č. 586/22 o výmere 148 m², druh pozemku - zastavané plochy a nádvoria, najmä, aby tieto nehnuteľnosti spolu alebo osve nescudzil, nepredal, nedaroval, nezaťažil ich záložným právom, vecným bremenom, zabezpečovacím prevodom vlastníckeho práva, inou vecnou alebo záväzkovo-právnou ťarchou, neuzavrel k nim nájomnú zmluvu, nevložil ich ako nepeňažný vklad do obchodnej spoločnosti a neurobil žiadny právny úkon smerujúci k obmedzeniu prevodu ich vlastníckeho práva, alebo smerujúci k ich zaťaženiu právami tretích osôb a aby sa zdržal vykonávania akejkoľvek stavebnej činnosti na týchto nehnuteľnostiach.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...

Podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

1. Sťažovateľ v časti sťažnosti namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C/67/2005 a postupom krajského v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co/291/2009.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok na prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti (napr. I. ÚS 22/02, III. ÚS 187/06, III. ÚS 121/07).

Zo sťažnosti ústavný súd zistil, že konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 11 C/67/2005 a krajskom súde pod sp. zn. 6 Co/291/2009 bolo právoplatne skončené ešte v roku 2009. Sťažnosť bola doručená ústavnému súde 10. septembra 2012, teda po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty na podanie sťažnosti. Preskúmaním sťažnosti sťažovateľa dospel ústavný súd k záveru, že jeho sťažnosť v časti, v ktorej namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C/67/2005 a postupom krajského v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co/291/2009, je podaná oneskorene.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, a s prihliadnutím na to, že predmetné súdne konanie sa právoplatne skončilo ešte v roku 2009, ako aj so zreteľom na deň doručenia sťažnosti ústavnému súde (10. februára 2012) považoval ústavný súd za dostatočne preukázané podanie sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty (obdobne

napr. III. ÚS 301/04, III. ÚS 315/05, III. ÚS 215/06). Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť, ústavný súd už po predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) bol nútený sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C/67/2005 a postupom krajského v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co/291/2009, odmietnuť ako podanú oneskorene.

2. Sťažovateľ v časti sťažnosti namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C/51/2010 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co/20/2012.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ (I. ÚS 24/03, II. ÚS 66/03, IV. ÚS 15/03), pričom „tento účel možno zásadne dosiahnuť právoplatným rozhodnutím“.

Ústavný súd v časti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C/51/2010 a postupom krajského v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co/20/2012 vychádzal zo stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa a že zároveň ochranu tomuto základnému právu ústavný súd poskytuje len vtedy, ak bola sťažnosť podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu práva ešte mohlo dochádzať a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte mohla trvať. Keďže však ústavný súd zistil, že konanie na okresnom súde vedené pod sp. zn. 6 C/51/2010 a konanie na krajskom súde vedené pod sp. zn. 6 Co/20/2012 bolo právoplatne skončené vydaním a doručením rozsudku krajského súdu sp. zn. 6 Co/20/2012 z 27. júna 2012 (doručeným

sťažovateľovi 11. júla 2012), ktorým krajský súd potvrdil prvostupňový rozsudok, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že v čase podania sťažnosti už k namietanému porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nemohlo dochádzať.

3. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva vlastníť majetok podľa čl. 11 ods. 1 listiny, práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co/20/2012 z 27. júna 2012, podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde skúmal, či v danom prípade nejde o zjavnú neopodstatnenosť.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať aj takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 175/03).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak

z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu ústavné právo na súdnu ochranu však neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Ťažiskovým dôvodom, pre ktorý považuje sťažovateľ namietaný rozsudok krajského súdu sp. zn. 6 Co/20/2012 z 27. júna 2012 za ústavne nekonformný, je to, že podľa jeho názoru slovenský právny poriadok nevylučuje uplatnenie práv určovacou žalobou za súčasnej existencie reštitučného zákonodarstva v prípade, ak si žalobca, ktorý nevyužil možnosť uplatniť si svoj nárok na základe reštitučných predpisov, podal žalobu, ktorou

žiada určiť, teda deklarovat' existenciu svojho vlastníckeho práva. Podľa názoru sťažovateľa napadnutý rozsudok krajského súdu je arbitrárny.

Ústavný súd preskúmal rozsudok krajského súdu sp. zn. 6 Co/20/2012 z 27. júna 2012 a zistil, že námietky sťažovateľa nie sú opodstatnené. V danom prípade krajský súd rozhodujúc o odvolaní proti rozsudku okresného súdu č. k. 6 C/51/2010-723 z 11. novembra 2011 vyslovil svoj právny názor a riadne aj vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia, prečo napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku sp. zn. 6 Co/20/2012 z 27. júna 2012 okrem iného uviedol:

„... Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa (§ 212 ods. 1 OSP), prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdiť...

Odvolací súd po preskúmaní spisového materiálu, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. Súd prvého stupňa správne zameral dokazovanie na zistenie, akým spôsobom a na základe akých skutočností prešlo vlastnícke právo z pôvodných vlastníkov na štát. Odvolací súd sa v plnom rozsahu so zisteným skutkovým stavom v tomto smere ako aj jeho právnym posúdením plne stotožňuje.

Odvolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že štát v rozhodnej dobe, t. j. od 25. 02. 1948 do 01. 01. 1990 prevzal nehnuteľnosť bez toho, aby sa tak stalo na základe akéhokoľvek právneho titulu, teda išlo o prevzatie bez právneho dôvodu, čo je jedným z reštitučným zákonov typizovaných vecí pre vydanie vecí oprávneným osobám.

V zmysle ust. § 213 ods. 1 OSP je odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa, keď nezistil žiadne dôvody uvedené v ods. 2 -7 citovaného ustanovenia, pre ktoré by skutkovým stavom nemal byť viazaný. Reštitučné predpisy sú

k všeobecným predpisom (akým je Občiansky zákonník) vo vzťahu špeciality. Tento vzťah sa rieši podľa zásady lex specialis derogat legi generali, to znamená, že tam, kde existuje špeciálna úprava, nemožno použiť úpravu všeobecnú, ak sa možno domáhať ochrany práva postupom podľa reštitučného predpisu ako špeciálneho; teda ak je daný reštitučný nárok, nemožno uplatniť nárok na ochranu vlastníctva podľa všeobecných právnych predpisov. Oprávnená osoba, prípadne jej právny nástupca sa preto nemôže domáhať ochrany svojho vlastníckeho práva podľa všeobecných predpisov, najmä podľa § 126 ods. 1 OZ a to ani formou určenia vlastníckeho práva či už svojho, alebo svojho predchodcu podľa § 80 OSP ak mohla žiadať o vydanie veci podľa reštitučného predpisu. Žalobou o určenie vlastníckeho práva nemožno totiž obchádzať účel a zmysel reštitučného zákonodarstva.

Súd prvého stupňa správne zamietol návrh navrhovateľa z dôvodu nepreukázania naliehavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva a odvolací súd už len v ďalšom poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa v súlade s ust. § 219 ods. 2 OSP bez toho, aby opakoval výsledky vykonaného dokazovania. Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uvádza, že existencia špeciálnej úpravy v reštitučných predpisoch vylučuje naliehavý právny záujem na určení vlastníctva tam, kde podľa týchto predpisov bolo možné uplatniť nárok na vrátenie veci a nárok uplatnený nebol, alebo z nejakých dôvodov takejto požiadavke nebolo vyhovené.

Naliehavosť právneho záujmu na určovanom výroku je totiž daná až vtedy, ak je v spore o určenie vlastníckeho práva toto právo preukázané. Reštitučné predpisy vychádzali z domnienky, že vec prešla v rozhodnom období na štát a to či už v prípade vyvlastnenia, alebo prevzatia bez právneho dôvodu, pričom oprávnené osoby, ktoré si uplatnili nárok podľa týchto predpisov sa stali vlastníkami veci až jej vydaním. Bez ohľadu na to, akým spôsobom prešla vec na štát len v prípadoch, ktoré sú v reštitučných predpisoch výslovne stanovené a za splnenia ďalších v nich uvedených podmienok bol daný dôvod na vrátenie veci. Tým bola súčasne vylúčená možnosť uplatniť toto právo inak, teda podľa všeobecných predpisov, lebo ako už bolo uvedené, reštitučná úprava je vo vzťahu k všeobecným predpisom úpravou špeciálnou. V prípadoch prevzatia veci štátom v rozhodnom období by bez právneho dôvodu neuplatnenie ochrany podľa reštitučných predpisov malo za následok stratu možnosti domáhať sa tejto hmotnoprávnej i procesnoprávnej ochrany podľa všeobecných predpisov, teda aj ochrany prostredníctvom žaloby o určenie vlastníckeho

práva. Prostredníctvom prijatia reštitučných prepisov zákonodarca akceptoval skutočnosť, že v minulosti dochádzalo k prevzatiu veci štátom bez právneho dôvodu, ako právny titul nadobudnutia vlastníckeho práva štátom, a na základe jeho vôle vyjadrenej v reštitučných predpisoch sa potom prevzatia veci bez právneho dôvodu stal formálne právny titul nie pre nadobudnutie veci zo strany štátu, ale pre vznik nároku na vydanie veci a teda obnovu formálneho vlastníckeho práva, pričom nevyužitím možnosti domáhať sa takéhoto nároku v zákonnej lehote došlo k nezvratnému zániku (preklúzii práva) a tým k nemožnosti dosiahnuť revíziu krokov štátu urobených v rozhodnom období...“

Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu sp. zn. 6 Co/20/2012 z 27. júna 2012 ústavný súd konštatuje, že jeho odôvodnenie je dostatočné a zrozumiteľné. Krajský súd dostačujúco vysvetlil, prečo potvrdil prvostupňové rozhodnutie (rozsudok okresného súdu č. k. 6 C/51/2010-723 z 11. novembra 2011), pričom jeho závery možno považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. Krajský súd v napadnutom rozsudku zaujal stanovisko k námietkam sťažovateľa, najmä pokiaľ ide o riešenie otázky, že žalobou o určenie vlastníckeho práva nemožno obchádzať účel a zmysel reštitučného zákonodarstva. Ak oprávnená osoba, prípadne jej právny nástupca mohol žiadať o vydanie veci podľa reštitučného predpisu, nemôže sa domáhať ochrany svojho vlastníckeho práva podľa všeobecných predpisov. Existencia špeciálnej úpravy v reštitučných predpisoch vylučuje naliehavý právny záujem na určení vlastníctva tam, kde podľa týchto predpisov bolo možné uplatniť nárok na vrátenie veci a nárok uplatnený nebol alebo z nejakých dôvodov tejto požiadavke nebolo vyhovené.

Z vyžiadaného spisu vyplýva, že sťažovateľ si neuplatnil svoj nárok podľa reštitučných predpisov. Svoj nárok si uplatnil v občianskom súdnom konaní, a to dvakrát, prvýkrát na základe určovacej žaloby z 12. júna 1998 a druhýkrát opäť na základe určovacej žaloby 30. septembra 2005. V oboch prípadoch boli jeho žalobné návrhy právoplatne zamietnuté. Ústavný súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu a dodáva, že po uplynutí reštitučných lehôt už nie je možné uplatniť si všeobecnou vlastníckou žalobou určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Reštitučné predpisy majú povahu *lex specialis* vo vzťahu k Občianskemu zákonníku, ktorý predstavuje *lex generalis*. Ak oprávnená osoba

zmeškala lehotu na uplatnenie reštitučného nároku, nemôže sa brániť žalobou o vydanie veci (vypratanie nehnuteľnosti), resp. určenie vlastníckeho práva podľa § 126 Občianskeho zákonníka s odvolaním sa na nepremlčateľnosť vlastníckeho práva (§ 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a na to, že ak niečo nie je upravené v reštitučnom predpise (špeciálny predpis), potom je možné subsidiárne použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré vo všeobecnosti upravujú ochranu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Z povahy reštitučných zákonov ako predpisov špeciálnych vyplýva, že nároky nimi upravené nie je možné riešiť inak než podľa ich ustanovení v zmysle všeobecnej zásady o zákone všeobecnom a osobitnom (*lex specialis derogat legi generali*). Ak stanoví reštitučný predpis určité podmienky na uplatnenie reštitučného nároku, nie je možné ten istý nárok uplatňovať podľa iného predpisu.

Pokiaľ by i naďalej bolo možné domáhať sa vydania veci (vypratania nehnuteľnosti) podľa § 126 Občianskeho zákonníka, ktoré bolo možné uplatniť si podľa reštitučného predpisu, prípadne požadovať určenie vlastníctva k tejto veci, bola by hromadne narušená právna istota osôb, ktoré až potom, ako bolo zrejmé, že k vydaniu nehnuteľnosti podľa reštitučného predpisu už nedôjde, na základe riadnych právnych skutočností túto nehnuteľnosť získali od povinnej osoby (od štátu alebo jeho právnych nástupcov), ako aj právna istota budúcich nadobúdateľov tohto majetku. Vzhľadom na rozsah socializácie majetku v rokoch 1948 – 1989 by išlo už o neistotu v značnom rozsahu a takýto stav by bol v rozpore s požiadavkou právneho štátu.

Vzhľadom na príbuznosť reštitučných predpisov v danom prípade je možné použitie judikatúry Ústavného súdu Českej republiky. Ústavný súd Českej republiky sa zaoberal obdobnou otázkou vzťahu reštitučnej a vlastníckej žaloby (stanovisko pléna ÚS ČR sp. zn. Pl. ÚS-st. 21/05 z 1. novembra 2005), z ktorého vyplýva: „Žalobou o určenie vlastníckeho práva nie je možné obchádzať zmysel a účel reštitučného zákonodarstva. Nie je možné účinne sa domáhať podľa všeobecných predpisov ani ochrany vlastníckeho práva, ku ktorého zániku došlo pred 25. februárom 1948 a špeciálny reštitučný predpis nestanovil spôsob zmiernenia alebo nápravy tejto majetkovej ujmy.“ Z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Českej republiky vyplýva, že existujú aj rozhodnutia s opačným

názorom v niektorých individuálnych prípadoch (napr. I. ÚS 89/07, I. ÚS 3503/10), podľa ktorých je daný naliehavý právny záujem na určovacej žalobe. Z týchto rozhodnutí však vyplýva, že občianskemu súdnemu konaniu predchádzalo uplatnenie reštitučného nároku oprávnenou osobou podľa reštitučných predpisov a až následne bola podaná určovacia žaloba. Sťažovateľ však v danej právnej veci vôbec nevyužil možnosť uplatňovať svoj nárok podľa reštitučných predpisov a uplatňoval svoj nárok len podľa všeobecných predpisov občianskeho práva na základe určovacej žaloby, v dôsledku čoho došlo zo strany sťažovateľa k obchádzaniu reštitučného zákonodarstva.

K námietke nevysporiadania sa so skutočnosťami uvádzanými sťažovateľom v jeho sťažnosti ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Pretože namietaný rozsudok krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnený, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom skutkových omylov a právnych názorov všeobecného súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecného súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil

s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom v okolnostiach daného prípadu by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetná interpretácia týchto právnych predpisov krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje.

S poukazom na to, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva vlastniť majetok podľa čl. 11 ods. 1 listiny, práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co/20/2012 z 27. júna 2012, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

4. O ďalších návrhoch sťažovateľa formulovaných v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, náhrada trov konania) a o návrhoch sťažovateľa na uloženie povinnosti dočasne sa zdržať nakladania s nehnuteľnosťami z dôvodu odmietnutia sťažnosti nebolo potrebné rozhodnúť z dôvodu, že tieto sa viažu na prijatie veci na ďalšie konanie, resp. na rozhodovanie v merite veci.

Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde k rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudca Rudolf Tkáčik.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2013